

seende vilde dette være det ene Rigtige. Der hentydes jo nemlig til, at i Fremtiden vil Linien blive forlænget til Ribe, og jeg kan da heller ikke troe Andet, end at det maa være Regjeringens Mening; men det gamle Ordsprog, som siger, at medens Græsset groer, døer Koen, troer jeg ogsaa her i høieste Grad kan være anvendeligt. Hvis Ribe nemlig ikke skal døe bort, det vil sige som Kjøbstad, saa maa den snart blive hjulpen; denne gamle Green paa Danmarks Træ, som har faaet sit Knæk, som Enhver veed, og navnlig ved den sidste Fredslutning, da dens sydlige Opland saa nær er taget bort, vil ellers strumpe ind; thi den er bleven saaledes bestaaen, at den ikke længer kan holde det ud, hvis den ikke støttes og reises, og at dette maa skee snart og snarest muligt, hvis det skal være til nogen Nytte, derom har jeg ikke den mindste Tvivl. Derimod staaer det for mig ganske klart, og det vil ogsaa staae saaledes for Enhver, der vil lægge sig Sagen ret paa Sinde, at naar det Forslag saaledes, som det foreligger, bliver vedtaget, vil Ribe dermed øieblikkelig have faaet sit sidste Knæk, saa at den ikke atter staaer til at opreise. Efter min Mening er det høist urimeligt og urigtigt, at det Brød, som man mener, at Esbjerg Havn og Jernbaneforbindelsen ad Jernbanen skal bringe, ikke ogsaa skal blive tildeelt Ribe, eller at Ribe ikke ogsaa skal blive deelagtiggjort i Concurrencen derom, thi det er umuligt for Ribe at kunne concurrere med de nye Etablissementer, der ville opstaae deels ved Jernbanestationer deels og især ved Esbjerg Havn. Det vil ikke være i Statens vel forstaaede Interesse, at der opstaaer et nyt Ribe paa det gamle Beskæftning, og det maa selvfølgelig blive Tilfældet; thi saa snart den ene Lov bliver vedtagen, hvorved Ribe ikke deelagtiggjøres i eller kommer til at staae i Forbindelse med denne Jernbane, vil som sagt Ribe i ingen Henseende kunne concurrere med de nye Etablissementer, som ville reise sig deels ved Jernbanen og deels ved Esbjerg Havn, thi

Varer, som tilføres paa Jernbanen eller tilføes, ville selvfølgelig altid være billigere paa de Steder, og ligeledes ville Ribes Handlende ikke kunne give den Pris for Landmandens Producter, som man kan give der, hvor man har reist disse Etablissementer ved Jernbanen, og det vil altsaa ikke være muligt, at Noget kan føres til Ribe, som atter skal udføres ad denne Vej, naar denne Omlæsning og den kostbare Transport kommer til. Jeg er endogsaa vis paa, at selv Behoerne af det sydlige Opland ville for en stor Deel gaae forbi Ribe og gjennem Ribe, da det er ganske vist, at de ville kunne faae deres Varer billigere ved Jernbanen end i Ribe, og de ogsaa ville faae deres Producter, som de udføre, bedre betalte der, kort sagt, det nye Ribe, der vil reise sig, vil opstaae paa det gamle Beskæftning, og jeg synes dog, at det er rimeligt, at det gamle Ribe bliver deelagtiggjort i Concurrencen. Der vil alligevel opstaae Concurrence, men det er i det Almene og Statens Interesse. Men at opreise noget Nyt saaledes, at det Gamle fortrænges, det kan ikke være i Statens velforstaaede Interesse. Men det er ikke det Æneste. Det forekommer mig, at man ogsaa af andre Grunde maa holde paa den allersydhjydske Linie. Det forekommer mig, at man ikke bør lade sig skræmme af de sorte, spragledede Ornepæle, som ere reiste til Udskillelse mellem det danske Folk, og som jeg mener maa anses for at være en Splint, stukken i det danske Folks Hjerte, men som man maa vente ikke skal blive længe siddende der; men saa maa man gjøre alt Muligt for at gjøre den saa uskadelig som muligt, indtil den Tid kommer, da den kan blive trukken ud igjen. Jeg mener endelig ogsaa, at naar den sydhjydske Linie vælges, saa kan den udøve Tilværetning paa en langt større Deel af de Sønden for Grændsen Boende, og endog trække den Befolkning til sig, som i Grunden er og vil blive dansk, og som man derfor ikke bør ansee som Udændinge. Jeg mener, at Alt, hvad der fra denne Kant kan trækkes til Banen,